DIN VOLUMUL ÎNTREZĂRIRI

— ANDROGINUL

Ţin cumpăna-ntre suflet şi-ntre carne.
Drept chezăşie limpedea a puterii
Că patimile n-au să mi-o răstoarne.
Port amândouă cheile plăcerii.

Astfel nu simt nici jungherul dezbinării.
Nici jugul dorului şi nici fierbintea
Crucificare a împreunării.
Ci pururi zămislesc numai cu mintea.

Îngemănând potrivnice silinţe.
Cobor zâmbind din alba-ntâietate.
Din soiul unic fără de seminţe.
Închis în pura mea deplinătate.

Prefigurez un gândzeiesc al lumii
Ce-şi dibuie pe forme bucuria
Şi răsădeşte-n moliciunea humei
Tăria tainei mele, fecioria.

— ANTOLOGIE

Chenare lungi de linişti trag codrii gravi deodată
Şi-nalte slave roşii pun plopii-n fruntea zării.
Pe fiecare faţă de deal, îngenuncheată.
Cu aur scrie toamna antologia ţării.

Pe dâmburi jefuite, azi doamnă-i poezia.
După cules cresc imnuri de purpură-n podgorii.
Poeme mari de galben acopăr sărăcia
Ce-n mirişti vechi visează că-i vin secerătorii…

Se-mbină pretutindeni versete de lumină

Cu-ncondieri de-azururi pe ţărna bătrânească.
Şi-alăturea în crângul cu strofe de rugină
Îşi urcă violetul coloarea-i sufletească.

Sclipesc mai sus în munte frânturi de epopee
Sub verdeveşnic cerbii în toiul bătăliei...
Cu psalmi de nori în flăcări urcând spre slăvi, încheie
Amurgul singuratic cântarea României.

— ANUL 1840

Să stăpânim durerea... Să aşteptăm în pace!
Încet frec de rugină de sibilnic vis.
Şi iată, „Viitorul” dezmormântat desface
Nedesluşirea-i hâdă pe-al lumii paradis.

Venise prorocul cu versul plin de noapte
Ca să vrăjească soarta, să-şi sape alt făgaş.
Şi-n albia răbdării cu limânări şi şoapte
Culcase omenirea, copil de ucigaş.

An vechi, revii acelaşi la cap de veac amarnic.
Nou doar prin vicleşugul eternei înturnări.
Dar rana-i mai bătrână şi timpul, mai făţarnic.
Ascute-n carnea păcii jungherul până-n zări.

Lăsaţi poetul palid de veci să-şi doarmă versul.
Ne bubuie în sânge războiul fără ani.
Urlând în cele patru stihii din universul
Cu neagră viasterie de ură şi Titani.

— ARTĂ MINORĂ

Mereu îşi cată carnea şuviţe de plăcere.
Cu arta ei măruntă le-ncheie-n giuvaier
Şi-şi cizelează noaptea cu bonturi de mistere.
Scobind năluci de îngeri în rumeguş de cer.

Au mai rămas din simţuri pe fund câteva urme…
Sfârşit metalul nobil topit de-atâtea ori.
Ea biciuie toţi robii cu buzele, să-i scurme
În minele sleite filoane de fiori.

Lucrată rece, n ochiuri, din lipsuri şi pomană
Suflând puţinul aur pe roze de minciui.
Ajunge voluptatea lucidă filigrană
Prin care se strevede un târg de goliciuni.

Departe bolţi de pulpe şi braţe în arcade.
Se umflă amplă ambra ciorchinilor de sâni.
Se rotunjesc triumfuri de pântece şi cade
Aprinsul aurorei din pleoape de balade…

…Schelete vii de pofte întind viclene mână.

— CÂNTECUL OMULUI

lui Ion Pillat

Un vânt sonor bătu-nainte.
Mă umple pâcla de cuvinte.
Trec volbure de vorbe-n minte
Şi picuri chinuiţi cad greu.
Din raza unui gând, curată.
Prin bura tulbure străbate
Şi-n ceaţa vorbelor deodată
Rodesc lumini de curcubeu.

Mă uit la pomii din grădină;
Toţi numai ramuri şi lumină.
Înalţă rodul pe tulpină.
Dar pântecul ascund în lut…
Eu singur stau întreg afară.
Târând puternica povară.
Cu rădăcina mea amară.
Calc peste lut de la-nceput.

Mă zvârle slobod vântul de pe
Spătoşii munţi pe sterpe stepe.
Încalec mările sirepe.
Sunt soi de împământenit.
Atârn de-o altă mpărăţie.
Las aripă, las vijelie
Şi din cereasca panoplie
Aleg doar duhul ascuţit.

Sunt puiul tainic al genunii.
Port harul veşnic al minunii.
Şi fructul zilnic al minciunii
Culeg cu mâini de adevăr.
Tăcere, suflete, tăcere…
De-a cărnii neagră mângâiere
Împodobită cu durere
Cum aş putea să te dezbăr?

Mă surp, m-alcătui, rânduri-rânduri
Urc albe-arhitecturi de gânduri
Sau, crisalidă-n patru scânduri.
Azur duc viermilor măreţi…
Ţin cumpăna cu jar în mine.
Mă-nclin pe talgerele pline
Când aprig ctitor de ruine.
Când ziditor de frumuseţi.

Mă fură vremea şi mă vinde.
Alerg spre magica merinde.
Vânez cu dorul. Pân’ mă prinde
Popasul la un vir de fum.
Acolo-n margine de noapte
Strâng secolii, îi smulg de fapte
Şi cu puternicul lor lapte
Mi-adăp copii pentru drum.

Salut, senine căi de viaţă!

Cu rouă lumilor pe faţă.
Vă-ncep în pura dimineaţă
Şi iar vă pierd şi iar mă sting.
Într-un lăuntrica răcoare.
În nemurirea schimbătoare
Mă plec pe pietre hrănitoare.
Şi sarea visului o ling.

Mă-nghite somnul şi m-aduce.
Când amintirea stă-n răscruce.
S-arăt pe unde să apuce
Şovăitorilor urmaşi…
Stând viitorul să-nfrunte.
Trecutul pur s-aşază-n frunte
Şi-ndoaie nevăzuta punte
Spre ţărmuri virgine de paşi.

— CINZECI DE ANI

Cinzeci de ani de piatră şi de lut
Şi-n orice pas am pus un început.
Iar de arzimea-n care mă frământ
Mi-a curs tot mirul frunţii în pământ.
Te-nalţă, cedrule umbros, şi şezi
În vipiile marilor mele amiezi.
Cu foşnet pur s-arunci peste genuni
Cununa nopţii tale de minuni
Nu pentru tihnă. Dimpotrivă. Dar
Râvnesc din veci un înger, adversar.
Ajungi mai slab, netrebnic cazi la fel
Cu cât vrăjmaşul ţi-e mai mişel.
Ci-ncăieraţi sub adumbrirea ta.
Să sug puteri din cel ce m-o-ncleşta.
Când braţul meu s-oncolăci rebel.
Să simt cereasca greutate-n el.
Şi pân-acum parcă-ntr-adins mi-ai dat
Numai cu pleava lumii să mă bat.
Stă totuşi semn în câmpul gol c-am dus

Ucenicia luptelor de sus:
Cinzeci de lespezi şi deasupra jar.
Alcătuind spre slava ta altar.
— DOR DE TINEREŢE

Ce-adânc pătrunde zâmbetul tău mic…
De dincolo de recea stăpânire
Se-nalţă-n mine vechiul inamic.
Ereditarul dor de nemurire.

Din marginea uitării mă ridic.
În coasta vremii pun împotrivire.
Arunc veşmânt cărunt şi-n răzvrătire
Logodna mea cu bătrâneţea stric…

M-agăţ de ramurile tinereţii-n cale.
Sărut dureri cu buzele avide
Port scumpe răni ca nişte mari paftale.

Am iar ochi cruzi de limpezio aguride:
Prin strâmta noapte-a rochii ce te-nchide.
Văd toată aurora cărnii tale.

— ECCE HOMO

Ce cazne noi mi-aduce dimineaţa?
Genuni de chin sub paşii mei plăpânzi…
O, Doamne, mi deşi cu camătă viaţa
Că pentru fiecare zi îmi ceri dobânzi?

Tot ce-ai creat aici frumos şi mare
Din mine-ai tras cu cleşte de dureri.
Privesc femeia: Carne şi uitare.
Suavă urnă cu cenuşă de plăceri.

Că m-am corcit cu îngeri şi jivine
Şi-ţi scol cu fiecare gând protivnici noi?
Tu eşti prea sus, lumina de la tine

Îmbătrâneşte ca să ajungă pân'la noi.

Dar singur trupul fără mântuire
Pe cruce de păcate-mi răstignesc.
Şi sufletul flămând de nemurire
Cu rădăcini amare îmi hrănesc…

— ELEGIE ÎN AMURG

Vast chihlimbar, amurgul a prins în el colina…
Licăritoare umbre încremenesc pieziş;
Adânca nestemată încheagă-n zări lumina
Pe păsări încrustate şi limpede frunziş.

Ce străveziu e timpul şi atâta de departe…
În miez de piatră scumpă ţinutul s-a închis.
Afară din viaţă şi neatins de moarte
Cu-ntunecări înalte alunecă în vis.

Cum amurgeşti, iubito, nimic nu te frământă.
Cu sloiul amintirii treci ţărmul celălalt.
Abia-ţi zăresc o mână ce-a-ngheţat, stând frântă
Alături de o foaie căzută din înalt.

Te-afunzi şi nu e cine nici mâna să-ţi ridice.
Nici gâtul să-ţi îndoaie sub jug de sărutări.
Şi nu cutez din urmă să strig Euridice.
Închisă chihlimbarul cu negre arătări.

— FECIOARA

Ţie mă-nchin, trup senin.
Albă răspântie adâncă.
Între cerul senin
Şi lutul ce ne mănâncă.

Clară odihnă între Ursite.
Sub rotunjimile tale aduni

Frageda taină a doua lumi topite
În limpezimea unei minuni.

Sânul tău încă stă sibilin.
Pândit de toată zodia zării.
Încă din tine se-nalţă lin
Pura mireasmă a aşteptării…

Rămâi aicea viaţa întreagă.
Unde se taie păcat cu slavă.
Şi căi potrivnice încheagă
Un dulce popas de carne suavă.

— GRAI VALAH

Grai tămâiat, cățuie de petale.
Gândul mi-a ciobănit pe plaiurile tale.

Umblă singur pe munţi de sare.
Vânt bătrân cu miere-n spinare.

Şerpi de răcoare verde-n pâraie.
Cărări de bucium lung te stretaie.

Granguri de aur boabele-ţi ciugul
Şesul ţi-l ară dorul cu plugul.

Cale des cu sufletul arsu-ţi coclaur.
Din fund oftează strămoşii de aur.

De piscul tău, unde se-mbină
Pale de nori cu limbi de lumină.

Buzele-mi razăm fremătătoare.
Slăvit pristol de piatră şi floare.

— ICOANA LUMII

Icoana lumii zace între zădărnicii.
Trec îngerii pe-alături, dar unul nu se pleacă.
Şi nimeni nu mai ştie că pulberea săracă
A fost moştenitoarea bătrânei veşnicii.

Cum zace jefuită de tronuri şi de stea.
De tot ce fu într-însa mărire înnăscută.
Satan se a-mi abate şi urcă de sărută
Cumplita frumuseţe ce putrezeşte-n ea.

— ÎNTRE ALBE REPTILE

Un sân nu e Nirvāṇa şi-un pântec nu-i abisul.
Culcat iar între albe reptile uit, nu pier.
Atâta cât durerea s-o mărita cu visul
Şi pură, deznădejdea s-o rezema de ei.

Cununa cărnii tale îmi fumează scrisul.
Tristeţi de înger peste păcatul mut în zori.
Adevărata moarte nu-şi tulbură ucisul.
Strivind neprihănirea sub hoarda de fiori.

Sicriul tău molatec arareori mă-ncape.
Potopul voluptăţii mă poartă peste ape.
Străfundul îmi năzare mereu necunoscut.

Ce limpede pieirea făcută deşteptare!
Să mă-ntretai cu focul ţâşnit fără amnare.
De totdeauna veşnic, oricât de reînceput.

— LEGENDA POETULUI ARION

L-au azvrlit din nava ce şovăia sub marfă.
Dintre poveri poetul li s-a părut mai greu.
Dar l-a primit adâncul domesticit de harfă.
Înaltele primejdii te-apropie de zeu.

Lungi lunecări în hăul lăuntricelor creşteri

Şi ochiul fără pleoapă în afunzimi deschis.
Cu focul pus în lanţuri, azurul strâns în peşteri
Dorm stâncile vieţii pe temelii de vis.

Întoarceri fabuloase din orizont de veghe
Şi triplul cer al orei arzând ca un destin.
Condorii inspirării cu aripa de-o leghe
Rotesc flămânzi în urma strunitului delfin:

Nu-i mai hrăneşte prada ce joacă-n mreaja spumei.
Nici cântătoarea carne-a bătrânelor minuni.
Pândesc leviatanul ascuns pe fundul lumii.
Vuind de preozodia eternelor genuni.

— M-APROPII DE SFÂRŞIT

M-apropii de sfârşit ca de o primăvară.
De dincolo de anii încheiaţi zăplazuri
Din zâmbetul grădinilor eterne
Mijeşte-abia prin negura mea fereastră
Ca presimţirea unei mari arome.
E cea mai dulce veste-n zvonul iernii.
Un palid is, un feciorelnic miros
Din nevăzutul mugurilor veşnici.
Cu nările-aţintite-n slavă.
Jos fiara sufletului te-a simţit, şi iată
Cum înaintea tuturor flămândă
Peste întinderea îngheţului din urmă
Adulmecă-aurorilor miresmei tale:
M-apropii de sfârşit ca de o primăvară.

— MÂNTUIRE

Lui N.I. Herescu

La temelia lumii minunea doarme încă…
Mereu mă-ncercuieşte un orizont de dur.
Pe-un fraged ţărm de sunet apăs o umbr-adâncă.

Văd aurora morţii pe-un munte viitor…

Ce greu să treci din carne iar în eternitate!
Un continent de suflet s-afundă în uitare.
Dar altele din sânge ies noi şi-nfierbântate.
Tiparele durerii s-abat pe fiecare.

Fără liman m-aruncă la capetele firii
Lăuntricel e mele cumplite depărtări.
Când tropicul iubirii cu jungla de visări.
Când dincolo de cercul polar al amintirii…

Trec veacurile cete cu frunţile în tionă.
Rămâne-n mână viaţa ca zdrenţe de tristeţe.
Cât nu vom smulge vremea din noi cu rădăcină.
Nu este mântuire decât prin frumuseţe.

— O, BRAD FRUMOS

O, brad frumos, o, brad frumos…
Ce-nalt şi uriaş îmi creşti coşciugul
În miezul lui cu-mbălsămat miros.
Să-ncap cu neamul tot şi-ntreg belşugul.

O, brad viteaz, ţâşnit din hău.
Pe lemnul neted ne-ncăce am destinul
Când trist apuci cu noi, rod sterpal tău.
Sălbaticele căi lăsând seninul.

O, bradadânc, misterios.
Gătit cu receaur de amurrguri.
Ne porţi pustii, ne ducinoptateci jos
În negrele subpământene burguri.

O, brad sărac! Nu poţi să iei
Nimic din tot ce ţi-a ost drag sub soare?
Nici cer cu vulturi, şipotul din stei.
Nici munţii cu nedei de căprioare?

Plecăm mişei? Ne ducem goi?
Nu te uita cât de mărunt ni-i statul.
Găteşte-te, fii tare, luăm cu noi
Cea mai puternică din amintiri, păcatul.

— PSIHANALIZĂ

Mereu visez războaie, şi-n somn, parcă rănită.
Necontenit o mână pe spadă mi s-abate.
Ce dragoste-n adâncuri mocneşte surghiunită
Şi-ascunsă în simboluri potrivnice se zbate?

Peste fântâni de vise cu ape tulburate
Mă plec şi-i cât, în ţăndări de reci vedenii, chipul
Fug lung la fund cu spaima obârşi de păcate
Şi semne rătăcite îşi spulberă nisipul.

Simt megieş cu carnea un ţărm de suflet unde
Stă neîngăăduita o taină… Mi-e străină?
În inimă-mi bat umbre, şi tremurări de unde
Mi-aduc doar veşti întoarse, de-o dragoste haină.

Scol noaptea ca pe-o roabă, o-ntreb şi puns-o bată;
Prefir zadarnic somnul cu ascuţimi ce-l taie.
Mereu necunoscută stă marea exilată.
Destăinuită-n vise cu rănişi cu războaie.

— SIBILA

Lin soarele cade pe umărul zilei.
Sub pomii lăuntrici, zac mari bălţi de foi.
Durerea pe gânduri ia chipul Sibilei
Şi scurmă în tine oracole noi.

În creier, în suflet, în inimă cată
Ascunsa spărtură pe unde pătrund
Zănatecii aburi, veninul ce-mbată

Şi nările-şi umflă cu taine din fund.

O zvârcole şerpii încinşi în coroane.
Sucite braţe îşi zbate a zboruri
Şi-adulmecă soarta în vremi subterane.
Vânând viitorul cu haite de doruri.

Tu sari s-o înăbuşi, o-nchizi în chilii
Şi până ce iarăşi e bună şi calmă.
Cu mâna-i strângi gura de foc şi nu ştii
Că-ţi bâiguie sacre oracole-n palmă.

— TRISTAN ŞI ISOLDA

Aşijderi unei lupte, de departe
Braţele-şi reped cu arzimi de spade…
Buzele-şi cată, lacomi să se prade…
Până ce sărutarea-i investi cu moarte.

Dulce pieire, aprigă-ncetare.
Toţi macii uitării şi-au stors holda
În cupa cu venin fermecat din care
Până-n fund Tristan bău pe Isolda.

Cu pânzele-n creştet vrăjite de lună.
Corabia-ncînsă pe marea înaltă
Domol îi trece spre o altă genune.
Ascunşi în alba-i floare învoalată.

— VÂNĂTOARE MITOLOGICĂ

Cerbul ţâşni… clocot din munte.
Şuvoiul picioarelor spre văi adânci.
Cu năluci de crengi unduind în frunte
Torentul fugii piere-ntre stânci.

Rămas pe creste cumplitul centaur.
La ochi cu arcul, cată-n zadar.

Domol îl plouă cu sânge şi aur
Înaltul codru de chihlimbar.

— VERSUL

Când duhul însuşi stă holocaustă
Şi-n noi funingine de zei s-abate.
Oprit, un vers din albia îngustă
Îngheaţă-n sine gând şi voluptate.

Acoperiş al meu, eternitate.
Cad stelele la marginea-ţi augustă
Şi-n vipia durerii fermecate
Niciun alt rod pe ramura lui nu stă.

A fulgerat o inimă vreodată?
De dorul ei azi mi se umple pieptul.
Mă bântuieiar lungi tristeţi de domn.

Cunosc un vis adumbritor. şi, iată.
Ajuns în culmea lutului de-a dreptul.
Mă plec şi cât izvoarele de somn.